В солодкім затінку фонтанів
І стін, оббризканих кругом,
Поет бувало тішив ханів
Перлових наспівів разком.

На нить веселої хвилини
Низав він в хитрій простоті
Прозорих лесток намистини
І мудрість — чотки золоті.

Любили Крим сини Сааді,
Майстри в поезії тонкій,
І розгорнуть бували раді
В Бахчисараї зошит свій.

Поеми їхні розстилались.
Як еріванські килими,
На учтах ними прикрашались
Гіреїв пишні тереми.

Та жоден чародійник милий,
Володар співів і думок,
Не появив такої сили
В складанні віршів та казок,

Як той, хто мислі мав крилаті,
Хто в тій родився стороні,
Де мужі грізні та кошлаті,
А жони — гурії земні.